

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 246/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 3043/13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 552/2013 a jeho rozhodnutím z 28. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 552/2013 a jeho rozhodnutím z 28. októbra 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení navrhovateľa v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 C 23/2010, následne v rámci odvolacieho konania na krajskom súde pod sp. zn. 8 Co 552/2013 a v dôsledku ním iniciovaného dovolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Cdo 28/2016 bol účastníkom konania o určenie povinnosti uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu.

Po tom, čo okresný súd rozsudkom č. k. 3 C 23/2010-77 z 1. októbra 2012 návrh sťažovateľa zamietol, krajský súd v dôsledku sťažovateľom podaného odvolania napadnutým rozhodnutím rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a najvyšší súd v dôsledku sťažovateľom iniciovaného dovolacieho konania uznesením sp. zn. 5 Cdo 28/2016 z 15. februára 2017 dovolanie sťažovateľa odmietol v zmysle dikcie ustanovenia § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ako procesne neprípustné.

3. Sťažovateľ následne s poukazom na podrobne uvedené skutkové okolnosti posudzovanej právnej veci spochybňuje správnosť záverov okresného súdu, krajského súdu, ako i najvyššieho súdu a ich rozhodnutiam (bod 2) pripisuje nielen zmätočnosť, ale i nepreskúmateľnosť.

Postupom vo veci konajúcich súdov rovnako vyčíta nevykonanie ním predložených listinných dôkazov, účelovosť ich konania a nesplnenie ústavnoprávných záruk nezávislosti a nestrannosti.

4. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľ domnieva, že došlo k porušeniu jeho práv zaručených ústavou (bod 1), vzhľadom na čo žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nálež:

„1. Základné práva [redacted]... upravené v čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 552/2013 porušené boli.

2. Krajskému súde v Bratislave prikazuje, aby vo veci konal ako nezávislý a nestranný súd. Právoplatný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 10. 2014

sp. zn. 8Co 552/2013-118 sa ruší a nariaďuje sa vec znova prejednať s usmernením, že všetky vo veci konajúce súdu sú povinné vykonať listinné dôkazy tak, ako je to zakotvené v platnej legislatíve a skutkový stav riadne zistiť a právne vyhodnotiť a rozhodnutie kvalifikovane odôvodniť podľa § 220 CSP s dôrazom na to, aby konajúce súdy uviedli, ktoré listinné dôkazy súd vykonal a z akého dôvodu navrhnutý dôkaz nevykonal a ako vec právne posúdil.

3. [REDAKOVANÉ]... priznáva finančné zadostučinenie 5 000 eur (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (nálezu).

4. JUDr. Erikovi Šablatúrovi, advokátovi priznáva trovy konania / trovy právneho zastúpenia 359,58 eur (slovom tristopäťdesiatdeväť eur 58 centov), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta vedený v [REDAKOVANÉ], číslo účtu: [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Skôr, ako sa ústavný súd vyjadrí k výsledkom realizovaného ústavného prieskumu, poznamenáva, že v konaní podľa čl. 127 ústavy je v zmysle čl. 20 ods. 4 ústavy viazaný návrhom sťažovateľa. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené platí osobitne v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom tak, ako to je aj v tomto prípade.

Pretože sťažovateľ žiada v petite sťažnosti vysloviť porušenie ním označených práv (bod 1) len napadnutým rozhodnutím krajského súdu, tvrdenia o porušení jeho základných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 23/2010 a jeho rozsudkom z 1. októbra 2012, ako i postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 28/2016 a jeho uznesením z 15. februára 2014, ktoré sťažovateľ uvádza a ktorých správnosť spochybňuje v texte samotnej sťažnosti mimo petitu sťažnosti, považoval ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 131/2012) výlučne za súčasť jeho sťažnostnej argumentácie, a preto sa ich tvrdeným porušením vecne nezaoberal.

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím postavením ústavný súd v stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

11.1 Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

11.2 Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech

(nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

11.3 Obsahom čl. 48 ods. 2 ústavy sú dve relatívne samostatné práva (súčasti), a to právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v prítomnosti účastníka a právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Formulácia uvedeného odseku naznačuje, že tieto práva nie sú navzájom nevyhnutne previazané – právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v prítomnosti účastníka zaručuje uvedené ustanovenie i v takých veciach, kde nedochádza k žiadnemu dokazovaniu, a naopak, právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom má účastník aj tam, kde sa formálne pojednávanie nevykonáva. Preto treba i čl. 48 ods. 2 ústavy vykladať tak, že právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom je nezávislé od práva na konanie (verejného) pojednávania.

12. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej s'ťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o s'ťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval jeho judikatúru.

Ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

13. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred krajským súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu, ktoré s'ťažnosťou napadol s'ťažovateľ,

nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Krajský súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky.

14. Sťažnosti sťažovateľa chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a následné vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu č. k. 3 C 23/2010-77 z 1. októbra 2012 (ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa, pozn.) nemôže samo osebe znamenať porušenie sťažovateľom v petite označených práv (bod 4).

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, respektíve k odopretiu základných práv alebo slobôd.

V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľa sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv zaručených ústavou (bod 1).

15. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na náležité odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zo strany krajského súdu, ktorý v rámci v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval:

„V preskúmvanej veci vykonal súd prvého stupňa dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie vzniku nároku navrhovateľa na uzatvorenie zmluvy o prevode vlastníctva bytu z hľadiska platnosti dodatku č. 1 zo dňa 29. 07. 1994 k nájomnej zmluve zo dňa 16. 07. 1993 (§ 120 ods. 1, 4 O. s. p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O. s. p. dospel

k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona (§ 29 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 1 zákona č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a § 676, § 709 Občianskeho zákonníka), ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu návrhu navrhovateľa, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil, pričom sa podrobne a právne precízne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto smere za presvedčivé; nedôvodná je preto námietka navrhovateľa, že rozsudok súdu prvého stupňa je pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľný...

Súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania, s prihliadnutím na práve závery vyložené v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co 41/2008-63 zo dňa 17. 09. 2008, dospel k správne právne záveru o platnosti dodatku č. 1 k nájomnej zmluve uzatvoreného dňa 29. 07. 1994, ktorým bol založený medzi účastníkmi konania nájom služobného bytu, ktorého trvanie bolo viazané (obmedzené) na skončenie služobného pomeru navrhovateľa u odporcu. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že absencia podpisu manželky navrhovateľa na dodatku č. 1 k nájomnej zmluve nemala za následok jeho neplatnosť vzhľadom na to, že išlo o nájom služobného bytu, v ktorom prípade nájomnú zmluvu uzatvára na strane nájomcu osoba, ktorá vykonáva prácu, na ktorú je nájom bytu viazaný (§ 1 ods. 1 zákona č. 189/1992 Zb.), ako aj so zreteľom na relevantnú právnu úpravu, podľa ktorej v prípade nájmu služobného bytu nemôže vzniknúť manželom spoločný nájom bytu (§ 709 v spojení s § 703 Obč. zák.). Správny je preto záver súdu prvého stupňa, že nájom služobného bytu v danom prípade zanikol skončením služobného pomeru navrhovateľa u odporcu dňom 30. 06. 2006; v tomto smere súd prvého stupňa nesprávne uviedol ako deň skončenia služobného pomeru nesprávny dátum - 23. 08. 2006, ktorá skutočnosť, však nemala vplyv na správnosť jeho právnych záverov. Vzhľadom na to, že povinnosť prenajímateľa uzatvoriť s nájomcom zmluvu o prevode vlastníctva bytu podľa § 29 ods. 2, 3 zákona č. 182/1993 Z. z.

sa nevzťahuje na služobné byty (§ 1 zákona č. 189/1992 Zb.), nevznikla odporcovi zákonná povinnosť uzatvoriť s navrhovateľom zmluvu o prevode vlastníctva bytu.

Nedôvodná je aj námietka navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhované dokazovanie zabezpečením prehľadu o tom, aké osoby a s akým štatútom obývajú byty v bytovom dome na ulici [REDAKOVANÉ], keď aj odvolací súd ho považoval za nadbytočné z hľadiska posúdenia navrhovateľom namietanej platnosti dodatku č. 1 k nájomnej zmluve, pretože ani po doplnení dokazovania v tomto smere by nebolo možné dospieť k iným právnym záverom, než ku ktorým dospel súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania v rozsahu dostatočne potrebnom pre zistenie a právne posúdenie vo veci sporných rozhodujúcich skutočností.

S ohľadom na uvedené možno zhrnúť, že súd prvého stupňa sa v rámci predmetného konania vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, svoje rozhodnutie založil na konkrétnych, výsledkami vykonaného dokazovania preukázaných skutočnostiach a tvrdeniach a po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Navrhovateľ len zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazoval a ktoré odprezentoval aj pred súdom prvého stupňa, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvostupňovým súdom vydaný rozsudok. Súdu prvého stupňa tak nemožno vytknúť žiadne pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení danej veci, a preto možno uzavrieť, že rozsudok súdu prvého stupňa je, z hľadiska navrhovateľom uplatnených odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia, správny.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p).“

16. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti postupu a rozhodnutia okresného súdu mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou

právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti odvolaním napadnutého prvostupňového rozhodnutia.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zmätočnosti či nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. So zreteľom na už uvedenú argumentáciu ústavného súdu, ako i na obsah podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

20. V nadväznosti na sťažovateľom deklarovaný prejav nespokojnosti s vykonaným dokazovaním (teda sťažovateľom namietané porušenie procesných zákonných ustanovení a jeho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, pozn.) ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal k dispozícii reálnu príležitosť ním proklamovaný nedostatok konania pred súdom prvej inštancie namietat v podanom odvolaní (proti rozsudku okresného súdu č. k. 3 C 23/2010-77 z 1. októbra 2012, pozn.), čo však nevyužil.

Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúceho vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom pritom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

Z obsahu odvolania, ktoré podal sťažovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu na okresnom súde 31. decembra 2012 (a ktoré tvorilo prílohu podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, pozn.), ústavný súd zistil, že sťažovateľ v odvolacom konaní nenamietal porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, teda práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd preto na predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

22. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľom predložená ústavná sťažnosť obsahuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), vymedzený v bode 2 nepresne a neurčito.

Rovnako ústavný súd poukazuje i na ďalšie pochybenie splnomocneného zástupcu sťažovateľa, ktorý v závere podanej ústavnej sťažnosti mylne osobu sťažovateľa označil ako „[REDACTED]“, a nie ako „[REDACTED]“.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017